

[**Ministeren for handel, industri og søfart.**] fundne stigning i arbejdslønnen på 5 øre pr. 100 kg og med tillæg af det roedyrkerne hidtil udenfor roeprisen ydede tantièmebeløb af 30 øre pr. 100 kg, der fremtidig indregnes som en del af grundprisen. Den for sukkerkampagnen 1950—51 foreslåede roepris er under de med repræsentanter for roedyrkerne førte forhandlinger tiltrådt af disse, og der er endvidere, forsåvidt angår betaling af det såkaldte nedkulingstillæg, opnået enighed om, at dette i kampagnen 1950—51 vil kunne gives for roer, der leveres efter 1. november og 1. december mod tidligere 15. november og 15. december, men iøvrigt med et uændret beløb af henholdsvis 9 øre og 12 øre pr. 100 kg. Arealtillægget foreslås givet med samme beløb som hidtil, ligesom udbyttegarantien i overensstemmelse med det fra dyrkernes side fremsatte ønske foreslås opretholdt også for den kommende sukkerkampagne.

Efter forslaget § 5 fastsættes noteringsprisen for sukker efter indstilling fra sukkerilsynet og efter forhandling med det af rigsdagen nedsatte permanente udvalg. Fastsættelsen af sukkerprisen vil iøvrigt finde sted under hensyntagen til de af fabrikkerne udarbejdede normalbudgetter, således at indtægten af sukkerproduktionen bliver uafhængig af de mere eller mindre gode driftsresultater, som fabrikkerne opnår i forhold til normalbudgettet i det omfang, disse resultater er undergivet fabrikkernes egen indflydelse.

Til bistand ved gennemførelsen af og tilsyn med den nye sukkerordning foreslås det i lovforslagets § 9 at nedsætte et tilsyn bestående af 5 medlemmer, således at tilsynet kommer til at omfatte juridisk, nationaløkonomisk, regnskabsmæssig og teknisk kundskab samt kendskab til arbejdsforhold og dyrkningsforhold, og i § 10 foreslås det at lade rigsdagen nedsætte et permanent udvalg på 15 medlemmer, med hvilket der som allerede nævnt skal forhandles om fastsættelse af roepris og sukkerpris, og som iøvrigt skal holdes underrettet om alle mere betydende forhold vedrørende sukkerordningen.

Endelig bemærkes vedrørende ikrafttrædelsesbestemmelsen i forslaget § 12, at opgørelsen af fabrikkernes mellemværende med sukkerfonden for sukkeråret 1949—50 selvagt må foretages i overensstemmelse med de hidtil gældende regler, således at der finder en endelig opgørelse sted af sukkerfonden, der i den foreslåede nyordning vil blive afløst af en prisreguleringsfond.

Om de i det forløbne sukkerår opnåede

resultater kan jeg iøvrigt oplyse, at der er oparbejdet 21 121 000 dobbeltcentner sukkerroer fra et areal på ca. 113 000 tdr. land, hvilket vil sige, at den i den gældende lov fastsatte præmieordning for arealudvidelser er blevet aktuel med det fulde beløb på 50 øre. Sukkerudbyttet har været ca. 290 000 t konsumsukker; det gennemsnitlige roeudbytte pr. tønde land er opgjort til 186,75 dobbeltcentner, hvilket vil sige, at udbyttegarantien ikke bliver effektiv for det forløbne år.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale det foreliggende lovforslag til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Carl M. Nielsen: Efter den højtærede handelsministers forelæggelsestale er der i grunden ikke meget at føje til. Den sukkerordning, vi har kendt gennem en årrække fra de stadig tilbagevendende forhandlinger, der kun har drejet sig om 1-årige ordninger, afløses nu af en lovgivning på længere sigt, idet det foreslås, at den nye ordning skal gælde for en periode på ikke over 10 år.

Vi står her overfor noget nyt på forskellige områder. Der kan måske være grund til nu, da vi står ved en skillelinie, at se lidt tilbage i tiden, bl. a. for at mindes hvorfor vi fik sukkerloven. Ja, der kunne måske endda være grund til at gå endnu længere tilbage, idet tiden før sukkerordningen også har noget at fortælle, men det skal jeg afholde mig fra. Jeg synes imidlertid, det vil være rigtigt at se lidt på, hvorfor vi fik denne sukkerordning. I 1932 havde forholdene udviklet sig således, at der måtte gøres noget for at bevare den indenlandske produktion af sukker. Produktionen af sukker ude omkring i verden var steget, og det havde til følge, at prisen på sukker på verdensmarkedet var faldet så meget, at den hjemlige sukkerproduktion derved blev truet og muligvis ville gå i stå. Det medførte, at spørgsmålet om sukkerproduktionen blev et samfundsanliggende. Vel kunne vi få sukker ind til en forholdsvis lav pris, men der var også andre forhold, der måtte tages i betragtning under overvejelserne af, om vi skulle have en sukkerordning. Disse forhold var af meget alvorlig art, og de talte til fordel for gennemførelse af en sukkerordning. Jeg skal bl. a. nævne, at en standning af sukkerproduktionen uden al tvivl ville have været et meget hårdt slag for sukkerroedyrkerne på de egne, hvor sukkerroedyrkingen først og fremmest finder sted, nemlig Lolland-Falster, Fyn, dele af Sjælland og enkelte steder i Jylland.

Disse mennesker var nu engang indstillet